

Libris .RO

Respect pentru oameni și cărți

Endless Night

Agatha Christie

Endless Night Copyright © 1967 Agatha Christie Limited.

All rights reserved.

AGATHA CHRISTIE and the Agatha Christie Signature
are registered trademarks of Agatha Christie Limited in the UK and elsewhere.

All rights reserved.

www.agathachristie.com

Editura Litera

O.P. 53; C.P. 212, sector 4, București, România

tel.: 021 319 6390; 031 425 1619; 0752 548 372

e-mail: comenzi@litera.ro

Ne puteți vizita pe

 www.litera.ro

Noapte nesfârșită

Agatha Christie

Copyright © 2019 Agatha Christie Limited

pentru versiunea în limba română

Toate drepturile rezervate

Editor: Vidrașcu și fiii

Corector: Ionel Palade

Copertă: Ana-Maria Gordin Marinescu

Tehnoredactare și prepress: Marin Popa

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

CHRISTIE, AGATHA

Noapte nesfârșită / Agatha Christie; trad. din lb. engleză
de Cristina-Teodora Brait. – București: Litera, 2019

ISBN 978-606-33-4378-0

I. Brait, Cristina-Teodora (trad.)

821.111-312.4=135.1

Agatha Christie®

NOAPTE NESFÂRȘITĂ

Traducere din limba engleză de
CRISTINA-TEODORA BRAIT

București
2019

CUPRINS

CARTEA ÎNTÂI

CAPITOLUL 1	9
CAPITOLUL 2	20
CAPITOLUL 3	28
CAPITOLUL 4	38
CAPITOLUL 5	48
CAPITOLUL 6	65
CAPITOLUL 7	71
CAPITOLUL 8	77

CARTEA A DOUA

CAPITOLUL 9	87
CAPITOLUL 10.....	99
CAPITOLUL 11.....	128
CAPITOLUL 12.....	142
CAPITOLUL 13.....	151
CAPITOLUL 14.....	158

CAPITOLUL 15.....	176
CAPITOLUL 16.....	195
CAPITOLUL 17.....	209
CAPITOLUL 18.....	221

CARTEA A TREIA

CAPITOLUL 19.....	227
CAPITOLUL 20.....	229
CAPITOLUL 21.....	235
CAPITOLUL 22.....	249
CAPITOLUL 23.....	261
CAPITOLUL 24.....	272
CAPITOLUL 25.....	294

CAPITOLUL 1

Orice sfârșit e un nou început... E un citat pe care îl aud adesea de la oameni. Sună bine, dar ce înseamnă el, de fapt?

Există oare un punct anume pe care poți să pui degetul și să zici: „Totul a început în ziua aceea, la cutare oră și în cutare loc, cu întâmplarea cutare?”

Poate că povestea mea a început când am observat notificarea de vânzare atârnată pe peretele de la *George and Dragon*, anunțând vânzarea prin licitație a valoroasei proprietăți Turnurile, cu detalii despre acri, mile și furlongi, împreună cu fotografia extrem de idealizată a casei, așa cum poate că fusese la începuturile sale, în urmă cu optzeci sau o sută de ani.

Nu făceam nimic deosebit în momentul acela, mă plimbam doar pe strada principală din Kingston Bishop, un loc fără nici o importanță, de altfel, omorându-mi timpul. Am observat notificarea de vânzare. De ce? Soarta își făcea treaba

necurată? Sau poate îmi întindea mâna aurită a morocului? Poți s-o interpretezi oricum.

Sau poate s-ar putea spune că totul a început când l-am întâlnit pe Santonix, mai exact, în cursul discuțiilor pe care le-am avut cu el; pot să închid ochii și să văd: obrații îmbujorați, ochii excesiv de strălucitori și mișcarea mâinii puternice, totuși delicate, care schița și desena planurile și înălțimea caselor. Ale unei anumite case, o casă frumoasă, o casă pe care ar fi fost minunat să o deții!

Dorul meu de a avea un cămin, o casă bună și frumoasă, o casă cum nu aș fi putut spera vreodată să am, se trezi la viață atunci. Era o fantezie fericită pe care o împărtășeam noi doi, acea casă pe care Santonix avea să o construiască pentru mine, dacă avea să reziste destul...

O casă în care, în visurile mele, aș fi locuit cu fata iubită, o casă în care, întocmai ca într-o poveste stupidă pentru copii, aveam să trăim împreună „fericiți până la adânci bătrâneți“. Totul era pură fantezie, pure nerozii, care însă dăduseră naștere valului de dor dinăuntrul meu. Dor de ceva ce era atât de puțin probabil să am vreodată...

Sau, dacă aceasta este o poveste de dragoste – și este o poveste de dragoste, vă jur –, de ce să nu începem de când am zărit-o pentru prima dată pe Ellie, printre brazii întunecați de la Pământul Țiganului?

Pământul Țiganului. Da, poate că ar fi mai bine să încep de acolo, din momentul în care m-am întors dinspre tăblița cu notificarea de vânzare, tremurând ușor din pricina unui nor negru care se abătuse asupra soarelui, și i-am adresat destul de nonșalant o întrebare unuia dintre localnici, care tunde neglijent un gard viu în apropiere.

– Cum e casa asta... Turnurile?

Mai pot vedea și acum chipul bizar al bătrânului, care mă privi chiorâș și zise:

– Noi nu-i zicem așa p-aici. Ce nume mai îi și ăsta? Pufni dezaprobator. O trecut multă vreme de când stătea lume acolo și-i ziceam Turnurile. Apoi pufni din nou.

L-am întrebat atunci cum îi spunea el locul și, din nou, ochii bătrânului cu chip zbârcit fugiră de la mine, în felul acela straniu al oamenilor de la țară de a nu-ți vorbi direct, ci privind peste umărul tău sau după colț, cum se zice, ca și cum ar vedea ceva ce tu nu vezi; apoi zise:

– P-aici îi zice Pământul Țiganului.

– De ce i se spune așa? am întrebat.

– O poveste. Nu prea cunosc nici io. Unu' zice una, altu' alta. Apoi continuă: Oarecum, acolo se întâmplă accidente.

– Accidente de mașină?

– Tot felu' de accidente. Mai mult accidente de mașină acuma. Îi un colț rău acolo, vezi tu...

– Ei bine, am răspuns eu, dacă e o curbă periculoasă, nu-i de mirare că se produc accidente.

– Consiliu' Sătesc o pus acolo semnul cu „Pericol“, da' n-o ajutat la nimica. Tot să întâmplă accidente.

– Dar de ce al Țiganului? l-am întrebat.

Din nou privirea îi fugi undeva departe de mine și răspunsul lui fu vag:

– Tot felu' de povești. Se zice că o fost pământu' țiganilor cândva și or fost alungați și or aruncat un blăstăm asupra lui.

Am izbucnit în râs.

– Ei, făcu el, poți tu râde, da' îs locuri blăstămate. Voi, deșteptii de la oraș, nu știți de ele. Da' îs locuri blăstămate și pe locu' ăsta îi un blăstăm. Unii or murit aici, în carieră, când or scos piatră să construiască. Bătrănu' Geordie o căzut peste marginea de colo într-o noapte și ș-o rupt grumazu'.

– Beat? am sugerat eu.

– Să poate să fi fost. Îi cam plăcea băutura, chiar așa. Însă mulți bețivi cad – rău de tot chiar –, da' n-au nimica. Da' Geordie... el ș-o rupt gātu'. Acolo – arată el spre dealul acoperit de pini din spatele lui –, la Pământul Țiganului.

Da, presupun că așa a început totul. Nu căăș fi acordat eu prea multă atenție faptului la momentul respectiv. Se întâmplă pur și simplu că-mi

amintesc. Atâta tot. Mă gândesc – asta, când gândesc clar – că am construit un pic momentul în mintea mea. Nu știu dacă am întrebat atunci sau mai târziu dacă se mai aflau țigani pe acolo. El mi-a răspuns că nu mai erau prea mulți la acea vreme. Poliția îi mâna mereu mai departe, mi-a zis. Eu am întrebat:

– De ce nu-i place nimeni pe țigani?

– Îs o liotă de hoți, răspunse el dezaprobat. Apoi mă privi mai îndeaproape: Poate ai și matale ceva sânge de țigan? sugeră el scrutându-mă.

I-am răspuns că, din câte știam, nu am. E adevărat, semăn puțin cu un țigan, poate că asta e ceea ce m-a fascinat la numele „Pământul Țiganului“. M-am gândit, stând acolo și zâmbindu-i, amuzat de conversația noastră, că poate aveam totuși un pic de sânge de țigan.

Pământul Țiganului. Am luat-o pe drumul șerpuitor care ducea în afara satului și am ajuns printre copacii întunecați, ieșind în cele din urmă în vârful dealului, ca să pot vedea marea și vapoarele. Era o priveliște minunată și m-am gândit, cum mai gândește omu' câteodată: cum ar fi dacă Pământul Țiganului ar fi pământul meu? Așa, pur și simplu. Era doar un gând ridicol. Când am trecut din nou pe lângă prietenul meu care tundeă gardurile vii, acesta mi-a zis:

– Dacă ești în căutare de țigani, o avem pe bătrâna doamnă Lee, cum îi să nu... Maiorul, el i-a dat o căsuță să stea în ea.

– Cine e Maiorul? am întrebat eu.

Mi-a răspuns pe un ton șocat:

– Maiorul Phillipot, care altu'?!

Părea foarte supărat că-i adresasem o astfel de întrebare! Am tras concluzia că maiorul Phillipot era însuși Dumnezeu pe plan local. Presupuneam că doamna Lee era un fel de persoană în întreținerea lui, de care el se îngrijea.

Se pare că cei din familia Phillipot trăiseră acolo cam toată viața și că erau, mai mult sau mai puțin, conducătorii locului.

I-am urat bătrânului meu ziua bună și, dând să plec, acesta mi-a zis:

– Stă în ultima casă de la capătu' străzii. O s-o vezi afară, poate. Nu-i place înăuntru. Ălora cu sânge de țigan nu le prea place.

Așa că iată-mă hoinărind de-a lungul drumului, fluierând și gândindu-mă la Pământul Țiganului. Aproape uitasem ce mi se povestise când am văzut o bătrână înaltă, cu părul negru, fixându-mă cu privirea peste gardul grădinii. Am știut pe loc că era doamna Lee. M-am oprit să vorbesc cu ea.

– Am auzit că știți să-mi spuneți toată istoria despre Pământul Țiganului de colo, am început eu.

Mă privi printre șuvițele de păr negru încălcit și zise:

– N-am io nici o treabă cu el, băiete. Ascultă-mă pe mine! Ia-ți gândul de acolo. Ești un fecior frumos. Pământul Țiganului nu aduce nimica bun și n-a adus niciodată.

– Văd că e scos la vânzare, am continuat eu.

– Ei, așa o fi, și nebun o fi ăl de l-o cumpăra.

– Cine îl va cumpăra cel mai probabil?

– Îi un constructor care-l vrea. Și nu numa' unu'. O să treacă ieftin. Ai să vezi.

– De ce să treacă ieftin? am întrebat eu, curios. E un loc bun.

Ea nu-mi răspunse.

– Să presupunem că un constructor l-ar cumpăra ieftin, ce-ar face cu el?

Ea chicoti ca pentru sine. Era un râset malițios, neplăcut.

– Dărămă casa veche și dărăpănată și construiește, ce altceva? Douăzeci, treizeci de case, poate și toate cu un blăstăm asupra lor.

Am ignorat ultima parte a frazei și am zis, înainte de a mă putea opri:

– Asta ar fi păcat. Mare păcat.

– O, nu-ți face griji. N-o să aibă nici o bucurie din asta, nici ăi care îl cumpără, nici ăi ce pun cărămizile și mortarul. Un picior va aluneca pe scară, un camion va face accident cu încărcătura,

iar țigla va cădea de pe acoperiș și va nimeri ținta. Și copacii, la fel. Dărați, poate, de un vânt mare venit pe nepusă masă. O, ai să vezi! Nimeni n-o să scoată nimic bun de la Pământul Țiganului. Ar face mai bine de i-ar da pace. Ai să vezi. Ai să vezi... Dădu din cap cu putere și repetă apoi încet, ca pentru sine: Nimenea care se amestecă la Pământul Țiganului n-o avea noroc. Nimeni n-o avut vreodat'.

Am izbucnit în râs. Ea însă vorbi cu severitate:

– Nu râde, băiete. Să nu cumva să te trezești într-o bună zi că nu-i râsu' tău. Niciodată n-o avut nimeni noroc, nici cu casa, nici cu pământu'.

– Ce s-a petrecut în casă? m-am interesat eu. De ce e goală de atât timp? De ce a fost lăsată să devină o ruină?

– Ai care au trăit acolo mai pe urmă au murit. Toți.

– Cum au murit? am întrebat de curiozitate.

– Mai bine să nu mai pomenim. Însă nimeni n-o mai vrut să stea acolo după aia. Au lăsat-o să mucegăiască și să se prăpădească. A fost uitată – și mai bine c-a fost.

– Dar ai putea să-mi spui povestea, am zis eu mios. Dumneata știi cum s-a petrecut totul.

– Io nu port bârfe despre Pământul Țiganului. Vocea îi coborî apoi până la scâncetul prefăcut al unui cerșetor: Îți ghicesc norocu', frumosule, dacă

vrei. Pune un bănuț în palmă și ți-o spune norocu'. Matale ești dintre ăia care vor ajunge de parte într-o bună zi.

– Nu cred în prostiile astea cu ghicitul norocului, i-am răspuns eu, și nici bănuți nu am. Nu de dat, oricum.

Ea veni mai aproape de mine și continuă cu o voce mieroasă:

– Șase bănuți. Șase bănuți. Îți spun pentru șase bănuți. Ce e aia? Nimica toată. Îți spun pentru șase bănuți, fiin'că ești un fecior frumos cu o limbă ascuțită și cu vino-ncoa'. Se poate să ajungi departe.

Am pescuit o monedă de șase penny din buzunar, nu pentru că aş fi crezut în superstițiile ei prostesti, ci pentru că, din nu știu ce motiv, îmi plăcea bătrâna aceea prefăcută, chiar dacă îi înțelesesem tertipul. Ea îmi smulse moneda și zise:

– Adă mâna aici. Ambele mâini.

Îmi luă mâinile în gheara ei veștejită și-mi privi palmele întinse. Nu spuse nimic câteva clipe, uitându-se la ele. Apoi îmi lăsă mâinile să cadă brusc, aproape împingându-le. Făcu un pas înapoi și vorbi cu asprime:

– Dacă știi ce-i bine pentru matale, pleacă de la Pământul Țiganului în clipa asta și nu mai veni înapoi! E cea mai bună povață pe care ți-o pot da. Nu mai veni înapoi.

— De ce nu? De ce să nu mai vin?
 — Fii, că, dacă vii înapoi, ai să vii la durere și la pierdere și poate la primejdie. E un necaz, un necaz negru care te așteaptă. Uită că ai văzut vreodată locu' ăsta.

— Ei, acuma...

Însă ea se întoarse și se retrase către căsuța ei. Intră și trânti ușa. Nu sunt superstițios. Cred în noroc, desigur, cine nu crede? Dar nu într-o grămadă de superstiții prostești despre case în ruină, cu un blestem asupra lor. Însă aveam sentimentul stânjenitor că bătrâna sinistă chiar văzuse ceva în mâinile mele. Mi-am privit palmele întinse. Ce ar putea vedea cineva în palmele cuiva? Ghicitul norocului e o tâmpenie desăvârșită — doar o păcăleală pentru a scoate ceva bani de la tine, bani de pe urma credulității tale prostești. M-am uitat în sus, la cer. Soarele se ascunsese, iar ziua părea altfel acum. Un soi de umbră, ca un fel de amenințare. E doar o furtună care se apropie, m-am gândit eu. Vântul începuse să sufle, frunzele se întorceau pe dos în copaci. Am început să fluier ca să mă învelesc și am pornit de-a lungul drumului prin sat.

Am aruncat din nou o privire la afișul care anunța licitația pentru Turnuri.

Mi-am notat chiar și data. Nu mai participasem în viața mea la o vânzare de proprietăți, dar mi-am zis că voi veni să iau parte la asta. Ar fi fost

interesant de văzut cine cumpăra Turnurile. Adică ar fi fost interesant de văzut cine devenea proprietarul Pământului Țiganului. Da, cred că de acolo a început cu adevărat totul... Mi-a trecut prin minte o idee năstrușnică. Aveam să vin și să mă prefac că eu sunt omul care avea să liciteze pentru Pământul Țiganului! Aveam să licitez împotriva constructorilor locali! Ei aveau să renunțe, dezamăgiți că li se spulberase speranța de a-l cumpăra ieftin. Aveam să-l cumpăr și să merg la Rudolf Santonix ca să-i zic: „Construiește-mi o casă. Ți-am cumpărat un teren“. Și aveam să gădesc o fată, o fată minunată, și să trăim fericiți în casa aceea până la adânci bătrâneți.

Aveam adesea visuri de genul ăsta. Normal că niciodată nu duseseră la nimic, dar erau distractive. Asta credeam atunci. Distractive! Distractive, Dumnezeule?! Dacă aș fi știut!